

מחנך למחנה

הדרך השנייה מובילה אל תוך המחנה. פנימה. גם אם עושה המדינה עוולה — מדינתנו היא. לא נפאר משום כך את העוולה. להיפך. ניאבק על נפש המדינה כדי לטהר אותה מן העוולה.

המדינה הזאת — אין היא עומדת מ' עלינו. אנחנו המדינה. מאיתנו היא יונקת את כוחה. אנחנו מקימים את ממשלתה. אנחנו קובעים את דמותה. על כן — חובתנו היא לשנות את הטעון בה שינוי. לטהר את הטעון בה טיהור.

לא עלידי בריחה מתוך העם. אלא על-ידי מאבק על נפשו. על נפש כל אדם בקירבו.

אם יש להשיג שדום — רק כך נשיג אותו.

לא יקום שלום. אם מדינתנו לא תקים אותו. ומדינתנו לא תקים אותו, אם אנשיהשלום שבה לא יכבשו את לבה ויכוננו את צעדיה.

אם יש לעזור לנרצחים — רק כך נעזור להם.

לא עלידי התקוממות הסרת-תוחלת נגד צבא וחבלה בו. אלא על-ידי מאבק על נפשו. נפש מפקדיו וחיליו. ומי הם אלה — אם לא אנחנו. בני מישפחור תינו, שכנינו ורעינו?

רק בחוק בלתי-נפרד של העם הישראלי, בשר מבשרו, יבונה תנועת-השלום הישראלית לפעול ולהצילה. רק באזרחים במדינה נ' כחילום בצה"ל יוכלו אנחנו ל' הטביע את חותמנו על המאורע עות, לשנות את המציאות.

לא מפני שאנחנו צריכים להוכיח ל' מישחו שאנחנו פטריוטים נאמנים. אלא מפני שכל שאפותינו ומעשינו נובעים מן הפטריוטיזם הישראלי. כפטריוטים ישראליים אנחנו רוצים שמדינתנו תהיה טהור רה וישרת-דרך, תפארת לנו.

שדה-הקרב שלנו הוא בלב העם הישראלי, בשם ששדה-הקרב של שוחרריהשלום הערביים הוא בלב עמיהם. פה, כשדה-הקרב זה, נצליח או ניכשל.

כן, זהו תפקיד קשה, כפוי-טובה, כימעט חמיד מתסכל, ולא פעם מייאש.

אין בו הרומנטיקה של המחתרת, הסיסמאות המשכרות של איי דיאולוגיה גראנדיוזית והסרת-יכני סוף, החובקת עולם ומלואו.

קל להגיע לדמסק בדרך-כף, על פי הזמנת רב-מרגלים. יותר קשה, לאין שיעור יותר קשה, להגיע לדמסק בדרך-כף ישראלית, עם סמל המנורה על דש הי' מספורו, בשם תנועת-השלום הישראלית הפטריוטית, על פי הזמנת מישטר סורי שהיה מוכן להכיר בישראל ולכרות עימה שלום.

אבל רק ביקור כזה יש לו תוי כן מוסרי וערך מדיני.

כדי להגיע לרגע גדול כזה, על תנועת-השלום הישראלית להיות תחילה לכוח מדיני גדול, חזק, יעיל ואמין. רשת-החבלה הישראלית-הערי' בית חיבדה קשה כמשימה זו. ל' כל שונאיהשלום היתה כמתנה מן השמיים.

מזה חמש וחצי שנים אנחנו עומד דים במאבק קשה נגד כוחות הסיפוח, המבקשים לזייף את תוכן מילחמת ששת-הימים ולהפוך את מדינתנו לאימפריה קולוניאלית מכוערת.

עתה מסתבר שיש לנו חזית שנייה. עלינו להילחם על נפש הנוער, המת' ייאש מן המדינה, תחת להיאבק על דמותה. עלינו להציל צעירים בבורחים מן הי' משימה האמתית המוטלת על דורנו, ל' תוך המבוי הסתום של ההתנכרות לעמם ולמדינתם.

עלינו ללמד את המתלבטים להבדיל בין הילד ובין מייאמבט. את המים העכורים של מדיניות-הסיפוח נשפוך אל הניב. אך אל נשפוך את הילד — מדינת ישראל. זוהי המפקנה החשובה היחידה הנובעת מן השאלה: "איך הגיעו לזה?"

כת בדרך פסולה; המאמין כי הכי' בוש משחית את דמותנו; הסולד מן ה"חריגים" הנעשים בשמנו; הכופר באפשרות לבנות את עתי' דנו על עול הנעשה לעם אחר — מה יעשה?

הוא עומד בפני פרשת דרכים. דרך אחת המובילה החוצה. ואחת המובילה פנימה.

הדרך הראשונה מובילה אל מחוץ למחנה.

יש בה, בדרך זו, פשטות כוזבת. אם

בהיותו חייל היה עד (כך אומרים) לנסיגתם הנואש של פליטי מילחמת ששת-הימים לחזור הביתה. הפליטים שמצאו את מותם, בהצותם את הירדן מערבה. הוא קרא את המאמרים של הסודי ארץ-ישראל השלמה שהיו ידועו לו כך בפירוש, שהציונות היתה תמיד תנועה מונשלת, תנו' עה מגרשת, תנועה שנועדה מדי כתחילה להקים בית לאומי יהודי על הורבות ביתו הלאומי של עם אחר.

הוא ראה שהממשלה אינה מתכוננת להכיר בזכויות העם השני, ואינה חולמת

על הכוונת

מדינתנו עושה עוול לעם אחר — מדוע לא נעזור לבני אותו עם במאבקו נגד מדינתנו?

אם צבאנו מקיים את הכיבוש — מדוע לא נסייע לפידאיון הלוחמים בו?

זהו הדרך אל האכדון, אל הי' התאבדות. התאבדות מוסרית.

ולא רק מפני שהפידאיון אינם חותרים לשלום צודק ולחיסול הכיבוש — אלא מתנגדים לכל שלום ומבקשים לחסל את המדינה.

ולא רק מפני שכל שיתוף-פעולה כזה מוכרח להידרדר במהרה לתהומות הריגול והחבלה, כשמשתף-הפעולה הופך לעבד מנוצל ובזוי.

זה גורא כשלעצמו. אבל גם זה אינו העיקר. העיקר הוא שכל הפורש מעמו וממדינתו, גוזר על עצמו נזיון וכיבוד.

הוא דומה לשימשון הגווז בעצמו את שערות ראשו. כענף שנפל מן העץ, הוא מתדלדל ומת. שום פרי, שום עלה ירוק, לא יצמחו על ענף זה. איזה עם מוכן לקבל תורה מידי אנשים הנותנים יד ל' אותם הקמים להרגו?

יד שכרתה את עצמה מן הגוף — למו היא יבונה לעזור? לא נלפסה, וגם לא הרבה לאוייב. הי' בוגד מנוצל לרגע, וברגע הבא הוא מושך על גל האשפה של ההיס' מוריה.

גוראה דרכו של הבוגד — בעיקר לבוגד עצמו. הוא יכול להתחיל את דרכו כי אידיאליסט — דברי ימי העולם הכירו בוגדים אידיאליסטיים ללא-ספור! — אבל הוא מסיים את דרכו בביצת הניווין.

לחת יד לשלום כלשהו, שיחייב אותה להחזיר את השטחים שנכבשו.

והוא שואל בפשטות: מה לעשות?

ל ציודיה-מכשפות יש תרופה פשו' השאלה.

מדינתנו נהדרת. עמנו נהדר. ממשלתנו נהדרת. כל מעשינו נהדרים. ומי שמעז לטעון אחרת — תלה אותו על עץ גבוה. מוות לבוגדים.

יש האומר, כי נעשה עוול כי איקרית ובורעם, רפיה ועקרבה? לפוצץ את המנולזים! לרסק אוי' תם. לדרוס את השרצים במגפיים מפומרים!

הקץ לתבוסתנים! הלאה יפיה-נפש! בוו למטיף-המוסר! אין צורך להפסיק את המעשים. המקומ' מים את הנוער בעליה-מפצון.

אם נסתום את הפה לכל אדה, לא יודע הנוער שיש שאדות. כל הפסקות ייהנקו כאיבם...

אוי לתרופה זו, ואוי לעובדי-האלילים המציעים אותה. היא לא הצליחה עדיין בשום חברה חופשית, וגם לא בשום חברה רודנית. כל מרתפיה-העיוניים של חסידי היטלר, מוסר' ליני וסטאלין גם יחד לא הצליחו להשתיק אף שאלה אחת. להחניק אף ספק אחד בלבו של בעל-מפצון.

התוצאה היא תמיד, תמיד, הי' פוכה. ה שורה קיימת, ומחייבת תשובה. ה צעיר הסבור כי המדינה הול'...

ומרים שכל יצאנית בעולם מכירה מייד לקוח ישראלי.

זוהו הסימן: ברגע שהישראלי מסיים את הפעולה אשר למענה בא, הוא שואל: "נערה נחמדה כמותך, איך הגעת לזה?" בימים אלה, כל המדינה חוות על שאלה זו.

"צבר, קיבוצניק, צנחן — איך הגיע לזה?"

באמת — איך הם הגיעו לזה, הוא וחבריו — אם אמנם עשו את אשר מייחשבים להם?

לא אתווכח כאן עם ציודיה-מדי כשפות, העורכים מזה שבועיים אורגיויה של הסתה פרועה.

הבגיון הפרימיטיבי, שציין את הפא' שיסטים בכל הדורות, מגיעים אלה לידי מסקנה פשוטה: מחנה-השלום אשם, כמובן, מה יש לדבר?

הם התחברו עם ערבים? בוודאי, אשם הקיבוץ, שחיגך אותם לאחוזת-עמים. הם דגלו במהפכה סוציאליסטית? בוודאי, אשמה המיפלגה, שהניפה לעיניהם את דגל הסוציאליזם.

הם שיתפו פעולה עם אירגון צבאי פלסטיני? בוודאי, אשם מחנה-השלום, הי' טוען כי יש להתחשב בזכויות הפלסטינים. הם התכוננו לפעול נגד המדינה? בוודאי, אשמים אותם המטיפים נגד מדי' גיות הממשלה.

זה גם יוסוף כמה קודות לפויטי' קאים, וכמה קוראים לעיתונאים, המשתתפים כאורגיויה זו. יבושם להם, לא נתווכח עימם.

א, השאלות האמיתיות מזדקרות הרחק-הרחק מהשתוללות הדמאגוגים, ואל ננצל השתוללות זו, כדי ל' התחמק מהן.

זוהי הדרך הקלה, להפריך את הטענות המגוחכות של גמדי ארץ-ישראל הגדולה, להוכיח שכל דבריהם הבל ורעות-רוח, ולסיים בכך את הוויכוח.

אבל הוויכוח רק מתחיל בנקוי' דה זו. הוויכוח האמיתי, לא עם הדמאגוגים, הוויכוח עם עצמנו.

א הכרתי איש מן החשודים הי' יהודיים, בוודאי יש ביניהם מן הי' טיפוסים המצויים בכל קבוצת-שוליים כזאת, מימין ומשמאל, חדלי-אישים, הי' חשים באפסותם, להמבקשים לעטפה בדגל כלשהו. הלא-יוצאליים הנצחיים, הנכשלים בכל, עד שהם עולים על באריקודה.

אבל אני מוכן להניח שיש ביניהם אידיאליסטים, שהגיעו לאן שהגיעו (אם הגיעו) מתוך לבטים מצפוניים.

אם כן — היכן פטו מן הדרך? איך נכנסו למבוי סתום זה, חסרי' התוחלת, שאין ממנו מוצא? עלינו לבנות להבין אותו.

כי הדבר הוא כנפשנו, כנפש המדינה, כנפש צעיריה.

ה בה ננסה לדמיין לעצמנו את ז' עולמו הנפשי של צעיר כזה. הוא שמע על סתימת הבארות כפיתחת רפיה, על גירוש הכדוי אים והריסת בתיהם. הוא ראה את התנהגותה הצינית של הממשלה, שגינתה את ה"הריג" והתנהלה על ארמת העוולה.

הוא שמע על ריסוס שדות עקרבה ברעל. (איך לא תיחדר נפשו של כך קיבוץ למראה תועבה זו?) הוא ראה שעל האדמה המרוססת מטעמי ביטחון, הוקמה בחשכת-לילה, בגניבה ממש, הי' התנחלות.